

HÍVÓ SZÓ

3. ÉVF. 17. SZÁM 2018 DECEMBER

Alapítási év: 2012

ÁLDOTT KARÁCSONYI ÜNNEPEKET
KÍVÁNOK MINDEN KEDVES OLVASÓNAK!

ÜNNEPEKRE VÁRVA

A közelmúltban egyházi életünkben lezártunk egy esztendőt, és elkezdődött egy új, reményeink szerint békésebb év. Elérkezett a felkészülés Szent Karácsony ünnepére. Nagyon fontos, hogy lélekben hogyan készülünk fel az ünnepekre. Lehet, hogy fáradtak és kimerültek vagyunk lelkileg, mert életünk tele van kihívással, sorsdöntő helyzetekkel, amelyekben fontos döntéseket kell hoznunk. Ez a Karácsony előtti időszak nagyon jó arra, hogy kicsit lecsendesedjünk, megpihenjünk lelkileg. Ilyenkor elgondolkozhatunk azon is, hogy mit is jelent az életünkben a Jó Isten jelenléte. Lehet, hogy év folyamán sokat szomorkodtunk különböző okokból kifolyólag. Lehet, hogy csalódások, kudarcok értek bennünket, amelyeket nehéz feldolgoznunk, és amelyek mély sebet hagytak lelkünkben. Egy dologban azonban biztosak lehetünk. A Jó Isten ott volt velünk. Szent Lelke által vigyázott ránk, óvott, és biztatott bennünket. Ezért kell megköszönjünk Neki minden áldott reggel, hogy Ő a mi Édes Jó Atyánk, aki úgy szerette és szereti ezt a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát ajándékozta nekünk, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Karácsonykor Megváltónka Jézus Krisztusnak a születés napját ünnepeljünk.

Peres Hunor

A SZERETET HIMNUSZA

„Szóljak bár emberek vagy angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc vagyok vagy pengő cimbalom. Legyen bár prófétáló tehetségem, ismerjem bár az összes titkokat és minden tudományt, legyen akkora hitem, hogy hegyeket mozgassak, ha szeretet nincs bennem, mit sem érek. Osszam el bár egész vagyonom a szegényeknek s vessem oda testem, hogy elégessenek, Ha szeretet nincs bennem, mit sem használ nekem. A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, a szeretet nem féltékeny, nem kérkedik, nem gőgösködik, Nem tapintatlan, nem keresi a magáét, haragra nem gerjed, a rosszat föl nem rója, nem örül a gonoszságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel. A szeretet soha el nem múlik. A prófétálás megszűnik, a nyelvek elhallgatnak, a tudomány elenyészik. Tudásunk csak töredékes, töredékes a prófétálásunk is. Mikor azonban eljön a beteljesedés, ami töredékes, véget ér. Amikor még gyermek voltam, úgy beszéltem, mint a gyermek, úgy gondolkodtam, mint a gyermek, úgy ítéltam, mint a gyermek. De mikor férfivá nőttem, elhagytam a gyermek szokásait. Ma még csak tükörben, homályosan látunk, akkor majd színről-színre. Most csak töredékes a tudásom, akkor majd úgy ismerem, ahogy én is ismert vagyok. Most megmarad a hit, remény, szeretet. Ez a három, de köztük a legnagyobb a szeretet.”

(1. Korinthus 13, 1-13)

A NÉGY GYERTYA TÖRTÉNETE

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer négy gyertya. Annyira nagy volt körülöttük a csend, hogy tisztán lehetett hallani amint beszélgetnek. Azt mondta az első: Én vagyok a Béke. De az emberek nem képesek életben tartani. Azt hiszem el fogok aludni. Néhány pillanat múlva már csak egy füstölgő kanóc emlékeztetett a hajdanán fényesen tündöklő lángra. Azt mondta a második: - Én vagyok a Hit. Sajnos az emberek fölöslegesnek tartanak, nincs értelme tovább égnem... A következő pillanatban egy enyhe fuvallat kioltotta a lángot. Szomorúan így szólt a harmadik gyertya: - Én a Szeretet vagyok! Nincs már erőm tovább égni. Az emberek nem törődnek velem, semmibe veszik, hogy milyen nagy szükségük van rám... Ezzel ki is aludt. Hirtelen belépett egy gyerek és mikor meglátta a három kialudt gyertyát felkiáltott: - De hiszen nektek égetek kéne mindörökké! Elkéseredésében sírva fakadt. Ekkor megszólalt a negyedik gyertya: - Ne félj amíg nekem van lángom meg tudjuk gyújtani a többi gyertyát. Én vagyok a Remény! A gyermek szeme felragyogott! Megragadta a még égő gyertyát és lángjával életre keltette vele a többi.

PAPPY ÉS A CSENGETTYŰ

Pappy kedves öregember volt, akire nagyon jó volt ránézni. Mindig gondosan megfésült haja nem is lehetett volna fehérebb. Szépen tudott füttyülni, s minden nap boldogan füttyörészve tisztogatta, törölgette a zálogboltját. Az ügyfelei többnyire visszajöttek zálogba adott holmijukért, és Pappy alig keresett az üzleten. Nem bánta, számára a bolt inkább kellemes időtöltés volt, mint megélhetési forrás. Egyik nap, miközben újonnan összerakott lámpását fényesítgette, megszólalt a bejárat fölötti csengettyű. Ez a különösen szép hangú csengő évszázadok óta a családjáé volt. Nagyon a szívéhez nőtt, és szívesen osztotta meg csilingelését bárkivel, aki belépett a boltjába. Először észre sem vette a vendéget. A kislány selymes fényű hajjal borított fejébúbja alig érte el a pult szélét.

– Miben segíthetek, kis hölgyem? – szólalt meg Pappy kedvesen.

– Jó napot, uram. – A kislány szinte suttogva beszélt.

– Szeretnék venni egy ajándékot – mondta félénken.

– Lássuk csak, – szölt Pappy, – kinek lesz az ajándék?

– Nagypámnak. De nem tudom, mit vehetnék. Pappy megpróbált ötleteket adni.

– Ezt a zsebórát? Jó állapotban van, én magam állítottam be, büszkélkedett. A kislány nem felelt. Odament az ajtóhoz, és megfogta. Óvatosan mozdított rajta, hogy megszólaljon a csengettyű. Pappy arcán szomorúság suhant át, ahogy meglátta a kislány felragyogó mosolyát.

– Ez éppen jó lesz, – repesett a gyermek. – Anya mondta, hogy nagypapa szereti a zenét. Pappy elkomorodott. Nem akarta megbántani a kislányt, így kezezett a legkedvesebb hangján mondani:

– Sajnálom, kisasszonykám. A csengettyű nem eladó. Igyekeztem, hogy megérttesse magát, Pappy elmesélte a kislánynak a csengettyű történetét, azt, hogy milyen régóta van már a család birtokában, s hogy ezért nem válhat meg tőle. A kislány felnézett rá, s egy nagy könnycseppel a szemében ennyit mondott:

– Azt hiszem, értem. Mindenesetre köszönöm. Hirtelen Pappynak az a gondolata támadt, hogy a család többi tagja már mind itt hagyta a földi létet. Egy tőle eltávolodott lánya él még messze valahol, akit már több mint tíz éve nem látott. Miért is ne? Miért ne adja oda a csengettyűt valakinek, aki örömet akar szerezni vele.

– Várjon csak kis hölgyem, – szólalt meg épp, mikor a kislány ki akart lépni az ajtón, s megszólalt a csengettyű. – Mégiscsak eladom a csengőt. A kicsi lány tapsolni kezdett.

Ó, nagyon köszönöm, uram. Nagypapa olyan boldog lesz! Este, mialatt készült bezárni a boltot, Pappy a csengettyűre gondolt. Azt már eldöntötte, hogy nem tesz fel újat az ajtóra. Pappynak úgy rémlett, hogy hallja a csengettyűt. Odafordult az ajtóhoz, és lám, ott állt a kislány. Boldogan rázta a csengőt, és kedves mosoly ült az arcán. Pappy nem értette a dolgot, odalépett hozzá.

– Mi történt kis hölgyem? Meggondolta magát?

– Nem, – mosolygott a kislány. – Anya azt mondta, hogy ön az ajándék. Mielőtt Pappy megszólalhatott volna, a kislány félreállt az útból, és belépett a boltba az édesanyja. s szemmel mondta: – Szia, apa.

AMIKOR A REMÉNY A LEGJOBB GYÓGYSZER

Az Amerikai Egyesült Államokban található Wisconsinban élő Mark R. Leonard hosszú évekig dolgozott hivatásos Télapóként. A bevásárlóközpontban gyerekek tucatjai álltak sorba, hogy találkozzanak vele, közöttük egyik évben egy kisfiú, aki egy fényképet szorongatva várta, hogy végre kettesben lehessen a Télapóval. Amint beszédbe elegyedtek, a kisfiú szomorúan mesélte, hogy a fényképen a testvére, Sarah látható, aki nagyon szeretett volna találkozni a Télapóval, csak hogy súlyos beteg, és jelenleg kórházban fekszik, így nem tudta elkísérni őket. A kisfiú a nagymamájával érkezett, akitől Mark megtudta, Sarah súlyos leukémiában szenved, és szinte biztos, hogy már az ünnepeket sem éri meg. Nem kérnek hát mást, csupán annyit, hogy látogassa meg őt a kórházban, hogy, ha utoljára is, Sarah legalább egyszer találkozhasson a Télapóval. Mark sosem vállalt korábban hasonló feladatot, ezúttal azonban, látva a nagymama szemében a könnyeket és a kisfiú szomorú arcocskáját, valamint kezében a kis fényképet, kivételt tett. Még aznap délután felkereste a kórházat, ahol Sarah feküdt. A kislányt az ágyában találta, sápadtan és legyengülve. Sarah észre sem vette Markot, csak akkor figyelte fel rá, amikor Mark könnyekkel a szemében, vidám arc kifejezést erőltetve köszöntötte a Télapó jól megszokott köszönésével. A Télapó és Sarah óráig beszélgettek kettesben a szobában, kéz a kézben, majd mielőtt Mark távozott volna, megígérte Sarah-nak: megkéri az angyalokat, hogy vigyázzanak rá. Miután Mark távozott a kórházból, nem hallott többet a kislányról – egészen a következő év karácsonyáig, amikor is a bevásárlóközpontban a gyerekek között egyszer csak feltűnt egy szőke, erős, vidám kislány, hatalmas mosollyal az arcán. Sarah volt az, makkegészségesen, akin nyoma sem volt annak, hogy valaha a halállal kellett küzdenie.

A KARÁCSONYI AJÁNDÉK

Egész álló nap havazott, sűrű hóhelyek lepték be az ajtókat, ablakokat, fehér kárpittal vonták be a mezőket, és valahol a kanadai préri egyik magányos farmján egy gyermek készült erre a világra jönni. John, az apa nyugtalanul járkált fel-alá a nappali szobában. Jessie a felesége, harmadik órája vajúdott első gyermekükkel. Nem volt már éppen fiatal, de nagyon akarta ezt a gyermeket. – Remélem a Doktor időben ideér – gondolta John – csak ez a sok hó ne esett volna! Később így morfondírozott: – Aggodalomra semmi ok, évezredek óta így történik és Jessie anyja is fenn van, hogy segítsen neki, ha kell! Odakinn a sötét csendben, csak a hóhelyek halk suttogása hallatszott és csak néha jajdult fel egy-egy fa jeges terhe alatt. John a fahasábokat nyaldosó lángokat nézte elmélyülten, amikor kopogattak. Gondolta a Doktor érkezett meg, de meglepetésére, egy idegen állt az ajtóban. – Bejöhetek? – kérdezte. John habozott kis ideig, de látva átfagyott, szomorú ábrázatát, és a haját, melyben jégcsapokká állt össze a ráolvadt hó – beengedte. Havas ruháit lesegítette és helyet készített a tűz előtt, ahol az éjszakát tölthette a jövevény. Vacsorát is adott, amiért nagyon hálás volt az idegen.

(Folytatás a 3. oldalon)

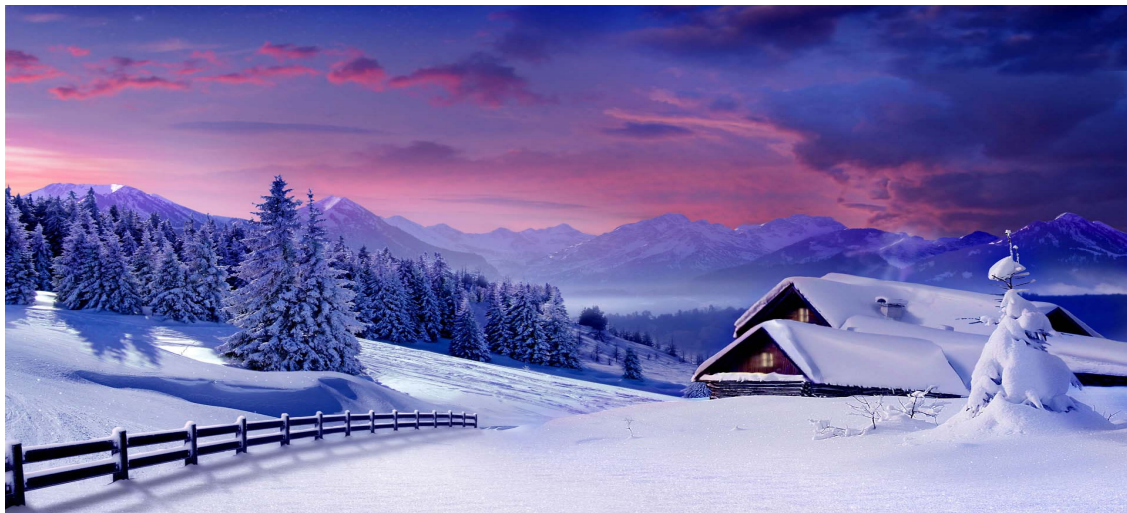
(Folytatás a 3. oldalról)

A HÁROM FENYŐ

– Mit kerestél odakinn ilyen havas éjszakában? – kérdezte John. – Nagyon sok dolgom van – felelte az idegen – Nagyon sok helyre kell mennem. – De hát hová kell menned ilyen időben? – Bárhová, – mondta a különös idegen – mindenhová elmegyek ezen a világon, ahol szívesen látnak. John nem igazán értette mit beszél, de nem faggatta tovább, az idegen pedig csendben melegeedett tovább a tűz előtt. Később John elmondta, hogy felesége éppen most ad életet első gyermeküknek. Tudom – felelte az idegen. – De hát honnan tudod? – Már odakinn hallottam a sírást. John nem értette, hiszen ő semmit sem hallott. Hajnal kettő volt, mire megszületett, élettelenül. Jessie kimerülten mély álomba zuhant. Az anyja, – aki végig mellette volt – tette a halott csecsemőt a bölcsőbe, csak ez után ment le elmondani, hogy mi történt. Johnon dermedt kétségbeesés lett úrrá. Látva az asztalt borító ajándékokat, a történetek után már nem volt képes hinni a karácsonyi csodában. – Lány volt, vagy fiú? – Fiú. – felelte Jessie anyja – Akarod látni? – Igen. Aztán elviszem, nem akarom, hogy Jessie így lássa. John szeretettel nézett a sápadt, mély álomban lévő feleségére. Hálás volt Istennek, hogy legalább őt meghagyta neki. Majd pár pillanatig meredten nézte a szánalmas kis testet a bölcsőben, aztán óvatosan karjaiba vette és lement vele a lépcsőn. Ahogy állt, csendben tartva a gyermeket, végtelen bánat fogta marokra a lelkét. Az idegen törte meg a csendet, kérte, hogy foghassa meg a fiút. John szó nélkül átadta. Karjába véve, ringatni kezdte és megcsókolta a fiúcska homlokát. – Miért csinálja ezt, hiszen halott? – kérdezte Jessie anyja. – Meleg kell neki! – De hát meghalt! – mondta, szinte kiabálva a nagymama. Az idegen azonban, csak mosolygott és tovább ringatta a gyermeket. John arra lett figyelmes, hogy a kicsi fiú szeme kinyílik, és halkán sírdogálni kezd. – Csoda! Hiszen csodát tettél! – kiabált John – Visszahoztad a halálból a fiamat! – Nem volt halott. – válaszolt a férfi – Nem halhat meg, aki még nem is élt! A nagyanyja karjaiba tette a gyereket: – Gyorsan, tegye az anyja mellé, mielőtt felébredne! Azután Johnhoz fordult: – Mennem kell tovább. John azt sem tudta hirtelen mit is tegyen, sírjon, nevéssen, vagy csókolja össze az ideget? – Maradnod kell, maradj velünk, kérlek – örökre! De az idegen vette a kabátját és már az ajtóban állt. – Akkor legalább a Karácsonyt töltsd velünk! – kérlelte John – Nézd teli az asztal mindenféle jóval, szívesen megosztjuk veled! Hiszen a legnagyobb ajándékot tőled kaptuk. Az idegen azonban nem maradhatott. Megköszönte a szíves marasztalást, de mennie kellett. Halkan becsukta maga mögött az ajtót és lassan elindult a friss havon. Elállt a hóesés. John állt az ajtóban és nézte-nézte a vendéget, amíg eltűnt a messzeségben. Befelé indulva döbbsent rá, hogy a távolodó idegen lépteit nem hagytak nyomot a frissen esett hóban.

Három fenyőfa állt egy dombtetőn. A legnagyobbik fa szép és egyenes volt, erős, messze nyúló ágai voltak. A kisebbik fenyő nem volt olyan terebélyes, de napról napra fejlődött és növekedett. A harmadik fenyő azonban igazán kicsi volt, vékony törzsű és egészen alacsony. – Bárcsak olyan nagy és erős lennék, mint a Legnagyobb fenyő – sóhajtott ez a kicsike fa. Nagyon hideg tél volt ebben az esztendőben. A földet belepte a hó. Karácsony közeledett. – Bárcsak eljönne értem Télapó, és elvinne karácsonyfának! – sóhajtott a legnagyobb fenyő. – Bárcsak engem vinne! – mondta a kisebbik fenyő. – Bárcsak engem választana! – kívánta a harmadik fácska. Egy napon fázós kismadár jött szökdécselve feléjük. Megsérült a szárnya, s ezért nem tudott repülni. – Kérlek legnagyobb fenyő, itt maradhatnék az ágaid közt? – szólította meg félénken a kismadár a fát. – Nem lehet! – mondta a legnagyobb fenyő – Nem használhatok madarakat az ágaim közt, mert éppen karácsonyfának készülök. – Pedig úgy fázom – panaszkodta a kismadár, a legnagyobb fenyő azonban nem is válaszolt. Így hát a törött szárnyú kismadár odább ugrált a kisebbik fenyőhöz. – Kedves kisebbik fenyő megengednéd, hogy itt maradjak az ágaid között? – kérdezte. – Nem! – felelte a Kisebbik fenyő. – Nem ringathatok semmiféle madarat az ágaim között, mert hátha éppen most vinne el valaki karácsonyfának. Ekkor szegény didergő kismadár tovább ugrált a harmadik fácskához. – Drága kicsi fenyő, itt maradhatnék az ágaid között? – kérdezte. – Hogyne maradhatnál kismadár – felelte a harmadik fácska. – Búj csak egészen hozzám. Majd megmelegítelek, amennyire csak tőlem telik.

A kismadár felugrott a harmadik fácska ágai közé, ott nyomban el is aludt. Hosszú idő múlva a Harmadik Fácska édes, halk csengettyűszót hallott. A hangok egyre közeledtek, már egészen ott hallatszottak a dombon. Elhagyták a legnagyobb fenyőt, elhaladtak a kisebbik fenyő előtt is, de amikor a Harmadik Fácska elé értek, elhallgattak. Mind a három fácska látta az apró csengettyűket. Egy rénszarvas húzta szép, kicsi szánkón csüngtek, amelyből most kiszállott az utasa. – Télapó vagyok – mondta – karácsonyfát keresek egy nagyon kedves kicsi gyermek számára... – Vigyél engem! – kiáltotta a legnagyobb fenyő. – Engem vigy! – ágaskodott a kisebbik fenyő. A harmadik fácska azonban meg sem szólalt. – Te nem szeretnél eljönni? – kérdezte tőle a Télapó. – Dehogynem! Nagyon szeretnék – felelte a harmadik fácska – De hát itt kell maradnom, hogy vigyázzak erre a beteg kismadárra. Éppen elaludt. – Kicsike fa – mondta a Télapó – te vagy a legszebb fácska a világon! Téged viszlek magammal. Azzal gyöngéden kiemelte őt a földből, olyan óvatosan, hogy az ágai közt megbúvó kismadár fel sem ébredt. Aztán szánkójába állította a csöpp fenyőt a kismadárkával együtt, majd maga is beült mögéjük. És a kicsi szánkó ezüstös csengettyűszóval tovasuhant velük a karácsonyi havon...

CSENDES ÉJ

A dimbes-dombos vidéket, véget nem érő, örökzöld mohatakaróként borította a fenyves. Betakarta, elfedte a föld testén sebként csúfoskodó hasadékokat, éles peremű sziklakinövéseket. Ha valaki belehallgatott az erdő csendjébe, a madárfüttyön kívül a fák lélegzését is hallhatta. Béke és nyugalom honolt a tájon. A hatalmas, délceg fenyőóriások évszázadok óta népesítették be a lankákat, s ha egy-egy fa öregség miatt kidőlt, közéjük szorgos kezek új, fiatal csemetéket telepítettek. Karácsony közeledtével, amit a távoli falu idelátszó tarka fényei jeleztek, emberek érkeztek az erdőbe. A kis fenyők közül néhányat magukkal vittek, de előbb óvatosan kiásták, s a gyökereket rejtő földlabdával együtt rakták őket a teherautóra. Az ünnep elteltével, amikor a faluban kihunytak a színes fények, rokonaik a távolság ellenére viszontlátták ezeket a fácskákat, amint egy-egy kert gyepebe ágyazva szépen növekedtek, s néha a susogó széllel még üzentek is erdőben maradt társaiknak. Most ismét karácsony volt készülőben. Néhány kicsi fát, akik alacsony törzsük sötétjében még sohasem gyönyörködhetek a karácsonyi fényekben, rettegés töltött el. Nyugtalanság vett rajtuk erőt, félelem az ismeretlentől. Ekkor egy hatalmas, bölcs óriásfenyő beszélni kezdett.

Sok-sok éve történt, karácsony előtt, amiről most mesélek nektek. Leszállt a csendes éj, szokatlanul sötét lepelbe burkolva az erdőt. Óráról-óra hidegebb lett, még a fák is beleborzongtak. Az ég csillagtalan, a levegő hó illatú volt. Szinte süttött a dermesztő hideg, mintha a csend is megfagyott volna. Ekkor váratlanul dübörgés zaja tört a fák közé. Egy autó hangja, ami az éjszaka közepén merőben szokatlan volt. Kirándulók vagy erdei munkások nem lehettek, ők sohasem jöttek sötétedés után. Az autó tovább berregett az úton, mintha félt volna a kihűléstől. Óvatos léptek közeledtek, a ropogó avar hangja egyre beljebb hatolt az erdőbe. Egy fiatal fácska mellett megállapodtak, és hamarosan valami nyüzszítő, sivító hang csapott fel. A kis fa irtóztató fájdalmat érzett az oldalában, amilyent addig még sohasem. Még egy-két rántás, és derékban eltörtek, de ekkor váratlan dolog történt. Mintha a tél csak erre a jelre várt volna, hóvihar tört ki. A csapadékkal terhes ég leszakadt, a szokásosnál nagyobb jégzemcsékké ostromolva a földet. A szél fergeteggé változott, még a nagy fákat is meghajlította, olyan erővel zúdult az erdőre. A kis fenyő törzsének fűrészelését a két férfi kénytelen volt abbahagyni. Egy perccel később, az éles fogakkal teletűzdelt szerszámot felkapta a szél, messzire röpítette, a férfiakat pedig elszakította egymástól. Meghengergette őket az egyre vastagodó hóban, arcukra jégkristályokat, fedetlen fejükre jégcsapokat fagyasztott. Ruhájukat megtépázta, eláztatta, lehámozhatatlan jégkéreggé változtatta. Az autóban várakozó ember – félelmében, hogy leáll a motor, és ő megfagy –, utolsó lendületével nekirugaszkodott, és a járművel sűrűn kifarolva igyekezett a hőtörlaszokkal megbirkózni, eljutni az országútig. Otthagytott társai eszébe se jutottak, sem az, hogy ők hárman, milyen hasznot reméltek az éjszaka leple alatt kivágott kis fenyők eladásából. A fácskát kívágni szándékozó két férfi csak órák múlva, a hajnali, enyhülő sötétségben, az utolsó métereket négykézláb megtéve találtak ki az útra, ahol egy éppen arra járó, korán kelő autós felvette őket. A kis fa megsebzett törzsét jótékonyan belepte a hó. Megvédte a kiszáradástól, nedvességgel látta el, és tavaszra a fűrészelésnek már csak halvány nyoma maradt. Hát ne féljete a kis fenyők – fejezte be mondandóját a mesélő –, mert az erdő megvédi az övéit, a rosszban sántikáló tolvajt pedig megbünteti. Pihenjete, gyűjtsetek az erőt, nőjete magasra, és akkor előbb-utóbb ti is meglátjátok a falu karácsonyt váró, tarka fényeit. A csendes éjben a fenyves álomba szenderült. A mesét mondó öreg fa összéből húzta túlevelekké sűrűn borított ágait. Közben, megszokásból, végigsimított a törzsén húzódo forradáson, ami már rég nem fáj, csupán egy lassan múló, rossz emlék volt számára.

HÍVÓ SZÓ

540431 Marosvásárhely (Románia)
Kakukk utca 1.
E-mail: hunorangel@gmail.com
Mobil: 0740 262880
Szerkeszti: Peres Hunor